

MAGIČNOST GIBANJA

23.11.2010

Gradivo pripravil: Metod Čufar

Jesenice, NOVEMBER 2010

Gradivo je dostopno na portalu CVŽU Gorenjska –
<http://ucenje.cvzu-gorenjske.si/show.aspx?xid=WB:T:X:PrvaStran>

Operacijo delno financira Evropska unija iz Evropskega socialnega sklada ter Ministrstvo za šolstvo in šport. Operacija se izvaja v okviru Operativnega programa razvoja človeških virov za obdobje 2007 – 2013, razvojne prioritete: Razvoj človeških virov in vseživljenjskega učenja; prednostne usmeritve: izboljšanje kakovosti in učinkovitosti sistemov izobraževanja in usposabljanja.

ČAROBNI GIBI - ČAROBNA UPORABNOST MAGIČNIH KRETENJ V NAŠEM ŽIVLJENJU

Pridih magičnega se magičnih kretenj drži še iz časov, ko so med starodavnimi in novjšimi ljudstvi veljale za nekaj posebnega, samo za izbrance. V današnjih časih, vsaj po letu 1990, pa se je z odprtostjo magičnih kretenj in njihovo dostopnostjo širšim množicam pridih magičnosti nekako razblinil in dokončno izginil. Ostalo je le ime, ki je v slovenskem jeziku, za kar se lahko zahvalimo dosedanjim prevajalcem, bilo do sedaj zapisano kot »magija«. Pa spremenimo še prevod imena, če se so spremenili že namen, usmerjena in ustvarjalna moč in modrost čarobnih gibov. Magičnost zamenja čarobnost, zaprtost odprtost, sprejemanje in ustvarjanje. Temne predele zaprtosti v ozek krog ljudi je nadomestila čarobna moč sprejemanja, spreminjanja in ustvarjanja življenja vsakega posameznega človeka, ki se danes ukvarja z magičnimi kretnjami oz. raje čarobnimi gibi. V tem tekstu je govora o mojih izkušnjah in izkušnjah drugih posameznikov ob izvajanju treh sklopov Čarobnih gibov, znanih pod skupnim imenom Tensegrity.

Magične kretnje predstavljajo učenje starih šamanov in naj bi nastale v predzgodovinskih časih, po ocenah poznavalcev nekje 10.000 do 7.000 let pred našim štetjem. Dolga obdobja je veljalo, da so šamani, ki so te kretnje poznali, to znanje prenašali naprej le po kapljicah in še to le na izbrance. Med takšne izbrance je sodil tudi Carlos Castaneda, katerega je učil Don Juan Matus, mehiški indijanec, šaman. Prav s pomočjo Castanedinih knjig so magične kretnje postale poznane širšim množicam.

V sedanjem času so magične kretnje kot »čarobni gibi« postale dostopne vsem ljudem. Izvaja jih lahko vsakdo, ki si želi s tem odpreti vrata v odkrivanje starodavne modrosti starih šamanov ali pa čuti enostavno željo po rednem izvajanju teh vaj, ki blagodejno vplivajo na splošno počutje človeka. Poveča se prevodnost telesa ter spreminjajo, odpirajo oziroma razširjajo t.i. parametri čutnih zaznav. Energije ob telesu, Zemlje in Kozmosa se z izvajanjem teh vaj menjavajo, prečiščujejo, prenašajo in uravnavajo v človeškem telesu in ob njem. V in ob našem telesu se pojavi rahla napetost, pretočnost vseh energij je bistveno večja. Prav tako se poveča integriteta našega fizičnega in energetskih teles. In prav na to nas usmerja že samo ime: »Tensegrity«. S pomočjo zavedanja moči, ki jo ljudje imamo, moč zavestnega zaznavanja in spreminjanja energetskih stanj, lahko z jasnim namenom ob izvajanju čarobnih gibov ob istočasni usklajenosti s stani vseh energij, ki nas obdajajo, transformiramo oziroma spreminjamo in prečiščujemo energetska stanja v nas in okoli nas. Enostavneje rečeno, s tem zavestno prečiščujemo sami sebe.

Po ugotovitvah starodavnih šamanov ob dimenziji, katero zaznavamo z našimi čutili obstoji še veliko drugih dimenzij, iz katerih lahko prekanaliziramo energijo in jo potem uporabimo v našem vsakdanjem življenju in svetu, v katerem živimo. Ob rednem izvajanju čarobnih gibov se nam bistveno poveča naš občutek povezanosti in pretočnosti energij matere zemlje, prav tako pa povezanost in pretočnost kozmičnih energij zelo visokih vibracij. Najvišja vibracija pa je ljubezen. Delovanje notranjih organov v naših telesih, predvsem žlez z notranjim izločanjem, se optimizira na višje nivoje. Ob vsem tem v telesu čutimo močno osredinjenost, začnemo uporabljati vire lastnih moči, ki jih do sedaj nismo, vsaj zavestno ne. V našem vsakdanjem, praktičnem življenju pa je to videti kot izrazita osredotočenost na namen in cilj našega delovanja. Naše telo prevaja takšne vibracije, kot jih je sposobno sprejeti in prepustiti. Zato se lahko malce potrudimo in telesu pomagamo te njegove sposobnosti razviti in obdržati. Prav tako se nam poveča koncentracija. Prav skozi kompleksnost gibov omogočimo našemu umu, da nekako razpre meje svojega spoznavanja in nam je s tem dano, da se lahko učimo tudi energetsko, in to direktno in zavestno. V praktičnem življenju nam tak nov, oplemeniten način spoznavanja in učenja lahko odpre prenekatera vrata, ki so se nam zdela do sedaj zaprta. Iz

realnosti, ki jo živimo, veliko lažje razberemo tisto za nas bistveno in prepoznamo ter opustimo raznorazne predstave, sodbe in zaznave in podobno, ki so se nam mogoče še pred kratkem zdele kot večne in nespremenljive. S tem nam je dana možnost odprtja poti proti prelepemu resničnemu bitju, ki večkrat spi v telesu in predstavah, ki nosi tvoje ime. Odprtje večdimenzionalnih zaznav ne pomeni, da zato zapustimo telo, v katerem se nahajamo in življenje, ki ga živimo, temveč gre za prenamembnost energij. V praksi to pomeni, da postanemo zavestni tega, zakaj smo to, kar smo in se nahajamo v življenjskih situacijah, kot se. Z zavestno in izostreno zaznavo naše trenutne realnosti je veliko lažje prepoznati svoje prave potrebe, naloge in pot zakaj si tukaj, in jih s pomočjo novo odkritih moči tudi realizirati. Energije in moči, ki smo jih vlagali v ohranjanje bolečih, nezaželenih situacij in doživljanja področij našega življenja, z zavestnim prepoznavanjem resničnosti, usmerimo v smer, kamor nas vleče naše srce. Adrenalinska in stresna življenjska pot se začne spreminjati v tisto, kar se nam večkrat zdi nemogoče, v svoje nasprotje. Vsak na svoj način vsaj kdaj hrepenimo po tem, kaj praviš?

Čarobno se pojavi oziroma razstre novo zavedanje realnosti, kot nas obdaja. Nova zavest o tem, kdo v resnici smo. Znajdemo se nekako kot v medprostoru, v novi realnosti, kot je nov vsak trenutek našega življenja, neobremenjeni s preteklostjo in prihodnostjo. Kot da vsakič znova pride angel smrti (učenje tolteških šamanov), vzame vse in ti pusti le tisto, kar ti si resnično v vsakem trenutku. Vdih in ... končno si priznaš: »Jaz Sem«, »ham-ksham«, »Hamm-Saam«, vdih in izdih. Enostavno in čarobno: Dih življenja.

In tako se magičnost oziroma zaprtost v ozek krog prepričanj in sodb našega ega, končno razpre čarobnosti ustvarjalnega življenja, z jasno izraženimi nameni, prepoznanimi čustvi in resnično realnostjo, ki nas obdaja. Mogoče se komu zdi, da ti gibi sodijo v nek drug prostor. A prav z našo lastno izkušnjo, tako da sami vstopimo v ta svet in začnemo vaditi, se stare modrosti, ki so kot nekako skrite v nas vseh, postopoma razkrijejo in zlijejo z našim življenjem, kot ga živimo. Zato nam ni potrebno spremeniti oblačila, si nadeti sombrero, perjanice, častiti nam in našim krajem neznane bogove in običaje niti nam ni potrebno začeti zavestno živeti asketsko in se umakniti pred svetom, ki nas obdaja, seveda s vsem spoštovanjem do tamkajšnjih krajev, običajev in bogov. Prav nasprotno!. Občutki ločenosti, kot so na primer: strah, sram, skrivanje bolečin, nesposobnost izražanja in prepoznavanja sebe in svojih resničnih zmožnosti, pogojna ljubezen in podobno, postopoma izginejo in ostane le tisto, kar mi v resnici smo, bitja ljubezni. Seveda pa se odloči vsak sam, kot je tudi odgovornost za naša življenja samo naša.

Stari šamani in ljudstva so nam zapustili neizmerno modrost in čarobnost življenja, zavito tudi v sklope Čarobnih gibov, imenovane Tensegrity. Ta modrost ni nekaj nam nedostopnega in nekaj, kar »ni za nas«. To je nekaj, kar nam je vsem bilo položeno kot seme, ki se nahaja v vseh nas, že v zibelko, ob rojstvu v ta res lep in zanimiv svet. To je pot k razkrivanju nam nas samih, k izražanju in uresničenju našega resničnega bistva.

Članek je bil objavljen v nekoliko spremenjeni obliki v reviji Karma Plus (marec 2006) in ga verjetno najdete tudi na kakšni od internetnih straneh.

UVOD (prepis iz knjige Magične kretnje – Carlos Castaneda)

Don Juan Matus, učitelj čarovništva. nagual, kot se imenujejo učitelji čarovništva, ki vodijo skupine čarovnikov, me je uvedel v spoznavni svet starodavnih mehiških šamanov. Don Juan Matus je bil Indijanec, rojen v mestu Yuma v Arizoni. Njegov oče je bil Indijanec Yaqui iz Sonore v Mehiki, mati pa verjetno Indijanka Yuma iz Arizone

Ko mu je bilo dvajset let, je prišel v stik z učiteljem čarovništva. Imenoval se je Julian Osorio in uvedel ga je v vejo čarovnikov, ki naj bi segala petindvajset rodov v preteklost.

Don Juan me je naučil vsega, kar je vedel o čarovnikih svoje veje. Poudaril, utemeljil, potrdil in razložil mi je vse odtenke svojega vedenja, zato je vse moje znanje o magičnih kretnjah neposreden nasledek njegovega učenja. Magične kretnje niso izmišljene, marveč so jih v stanjih povišane zavesti odkrili starodavni mehiški vrači don Juanove veje.

Bilo je očitno, da je popolna telesna pripravljenost, ki jo je don Juan zagnano priporočal od prvega dne najinega druženja, plod nepopustljivega izvajanja magičnih kretenj, prvi korak k prerazporejanju prirojene energije.

To prerazporejanje energije je po mnenju don Juana bistveno v življenju šamanov, pa tudi v življenju slehernega posameznika. Prerazporejanje energije je postopek premeščanja prirojene energije, razpršene iz telesnih življenjskih središč, ki jo potrebujejo za ohranjanje ravnovesja med umsko čuječnostjo in telesno hrabrostjo.

Šamani don Juanove veje so se zagnano urili v prerazporejanju svoje prirojene energije. Njihovo prizadevanje ni bilo zgolj razumsko naprezanje, pa tudi ne plod dedukcije ali logičnega sklepanja. Bilo je nasledek sposobnosti zaznave energije, kot se pretaka v vesolju.

"Sposobnost zaznavanja energije, kot se pretaka v vesolju, so čarovniki imenovali videnje," mi je pojasnil don Juan. "Videnje so opisovali kot stanje povišane zavesti, v kateri človeško telo zaznava energijo kot tok, nekakšno vibriranje, podobno gibanju vetra. videnje energije, kot se pretaka v vesolju, je plod hipnega zastoja sistema razlage, ki je značilen za ljudi." "Kaj je ta sistem razlage, don Juan?" sem vprašal.

"Šamani starodavne Mehike so spoznali," je odvrnil, "da sleherni del človeškega telesa tako ali drugače sodeluje pri spreminjanju pretoka ali obilja vibracij v nekakšno obliko čutnih podatkov. Skupna vsota tega obstreljevanja s čutnimi podatki se z uporabo sčasoma preoblikuje v sistem razlage, ki ljudem omogoča zaznavati svet, kot ga zaznavajo.

Zaustavitev tega sistema razlage," je nadaljeval, "je nasledek izjemne discipline čarovnikov antične Mehike. Zastoj so rekli videnje in ga opredelili kot temeljni kamen svojega videnja. Videnje energije, kot se pretaka v vesolju, jim je služilo kot ključno orodje, s katerim so nato oblikovali razvrstitvene sheme. Ta sposobnost jim je na primer omogočila, da so zaznavali celotno vesolje, dostopno zaznavi ljudi, kot nekakšno čebulasto stvar, ki sestoji iz tisoče plasti. Menili so, da je vsakdanji svet običajnih ljudi le ena od teh plasti. Zato so seveda domnevali, da so njihovi zaznavi dosegljive tudi druge plasti, saj so del naravne človekove dediščine."

Drugo spoznanje, ki so mu ti čarovniki pripisovali izjemno vrednost in je tudi izhajalo iz videnja energije, kot se pretaka v vesolju, je bilo odkritje človekove energijske podobe. Zaznavali so jo kot skupek energijskih polj, združenih z nekakšno vibracijsko silo, ki jih povezuje v svetlobno kroglo energije. Čarovniki don Juanove veje so zaznavali ljudi kot podolgovate oblike, podobne jajcu, ali

okrogle, podobne žogam. Zato so jim rekli svetlobna jajca ali svetlobne krogle. Menili so, da je ta svetlobna obla naš pravi jaz - pravi v pomenu, da je energijsko nespremenljiva. Nespremenljiva je zato, ker je v dejanju zaznavanja, ki zajema celoto človeških virov, videna neposredno kot energija.

Stari čarovniki so na hrbtni strani svetlobne krogle odkrili točko močnejšega sijaja. Z neposrednim opazovanjem energije so razbrali, da je ta točka odločilna tako pri spreminjanju energije v čutne podatke kot pri razlagi teh podatkov. Imenovali so jo zbirna točka in domnevali, da se v njej zbira zaznava. Trdili so, da je zbirna točka za dolžino roke oddaljena od točke med ramenskima lopaticama. Spoznali so tudi, da je zbirna točka vsega človeškega rodu na istem mestu, zaradi česar si ljudje zelo podobno razlagajo svet.

Naslednje izjemno pomembno spoznanje starih čarovnikov, pa tudi šamanov naslednjih rodov, je bilo, da je to mesto zbirne točke nasledek uporabe in podružabljenja. Zato so sklepali, da gre za poljuben položaj, ki je le prividno dokončen in nespremenljiv. Sad tega privida je na videz neomajno prepričanje ljudi, da je svet, v katerem vsakodnevno delujejo, edini svet, ki obstaja, in da je njegova dokončnost nesporna.

"Verjemi," mi je ob neki priložnosti dejal don Juan, "da je ta občutek dokončnosti o svetu zgolj utvara. Edini možni pogled je le zato, ker nikoli ni bil preizkušen. Orodje za ta preizkus je videnje energije, kot se pretaka v vesolju. Čarovniki moje veje so ga uporabili in odkrili so, da je človekovi zaznavi dostopno vznemirljivo število svetov. Opisali so jih kot področja, ki zajemajo vse, področja, kjer je mogoče delovati in se boriti. Drugače rečeno, gre za svetove, kjer lahko živiš in umreš kot v tem našem svetu vsakdanjega življenja."

Magične kretnje

Don Juan je prvič nadrobno spregovoril o magičnih kretnjah, potem ko se je posmehljivo obregnil ob mojo telesno težo

"Preveč zavaljen si," je dejal, ko me je premeril od glave do pet in obsojajoče zmajal z glavo. "Le korak ti manjka do debelosti. Počasi se obrabljaš. Kot vsem drugim pripadnikom človeškega rodu se ti po bikovsko nabira maščoba na vratu. Čas je, da resno razmisliš o enem največjih šamanskih odkritij - o magičnih kretnjah."

"O kakšnih magičnih kretnjah govoriš, don Juan?" sem vprašal. "Še nikoli mi jih nisi omenil. Če pa že, je bilo to tako mimogrede, da se ničesar ne spominjam."

"Ne le, da sem ti podrobno govoril o magičnih kretnjah," me je zavrnil, "marveč jih že veliko poznaš. Učim te jih že ves čas."

Živahno sem mu ugovarjal, kajti prepričan sem bil, da me ni bil učil nikakršnih magičnih kretenj. "Nikar tako silovito ne brani svojega čudovitega jaza," se je pošalil in se mi porogljivo opravičil z namrščenimi obrvmi. "Hotel sem le reči, da posnemaš vse, kar počnem, zato sem izkoristil tvojo sposobnost posnemanja. Vseskozi ti že kažem različne magične kretnje, ti pa ves čas misliš, kako uživam, ko pokam s sklepi. Všeč mi je tvoja razlaga: pokam s sklepi. Kar ohraniva te besede, ko bova govorila o njih."

"Pokazal sem ti deset različnih načinov pokanja s sklepi," je nadaljeval. "Sleherni je magična kretnja, ki popolnoma ustreza mojemu in tvojemu telesu. Lahko bi rekel, da teh deset magičnih kretenj pripada tvojemu in mojemu rodu. Pripadajo nama osebno in posamično, kot so pripadale drugim čarovnikom petindvajsetih predhodnih rodov, ki so nama bili na las podobni." Magične kretnje, o katerih je govoril don Juan, so bile po njegovih besedah načini, ki sem jih razumel kot pokanje s sklepi. Roke, noge in trup je premikal na posebne načine in prepričan sem bil, da tako prebujajo največjo možno napetost v svojih mišicah, kosteh in vezeh. Menil sem, da je posledica teh razteznih gibov zaporedje tleskov, in sodil sem, da jih izvaja v mojo zabavo in čudenje. Res mi je

pogosto velel, naj ga posnemam. Nekako izzivaje me je pozival, naj se jih naučim na pamet in jih ponavljam doma, dokler ne bom zmogel enako pokati s sklepi.

Nikoli mi ni uspelo poustvariti enakih zvokov, pa vendar sem se nehote, a natančno naučil vseh gibov. Sedaj vem, da sem imel srečo v nesreči, ker mi ni uspelo pokati s sklepi, kajti mišic in kit v rokah in na hrbtu nikoli ni dobro napenjati do te točke. Don Juan je imel prirojeno sposobnost za pokanje s sklepi rok in hrbta, kot pač nekateri zmorejo pokati s prstnimi členki.

"Kako so se stari čarovniki domislili teh magičnih kretenj, don Juan?" sem vprašal.

"Nihče si jih ni izmislil," me je ostro zavrnil. "Misel, da so bile izumljene, mahoma priključ poseg uma, ki pa nima nobene zveze s temi kretnjami. Odkrili so jih stari vrači. Povedali so mi, da se je vse skupaj začelo z izjemnim občutkom ugodja, ki jih je navdalo v šamanskih stanjih povišane zavesti. Čutili so tako izredno, navdušujočo moč, da so si jo vsekakor želeli priklicati tudi v budnem stanju."

"Sprva," mi je ob neki priložnosti pojasnil don Juan, "so ti stari šamani menili, da gre za ugodje, ki vselej spremlja stanje povišane zavesti. Kmalu pa so spoznali, da občutki ugodja niso samodejna posledica stanja šamanske povišane zavesti, kamor so prehajali. Natančneje so raziskovali in prišli do spoznanja, da je občutek ugodja, ko se pojavi, vselej posledica neke vrste telesnega gibanja. Spoznali so, da v stanju povišane zavesti njihovo telo samo od sebe izvaja nekakšne gibe in da so prav ti gibi razlog za nenavadno počutje telesne in umske popolnosti."

Don Juan je vseskozi domneval, da so gibi, ki so jih telesa šamanov samodejno izvajala v poviša"i zavesti, nekakšna prikrita, globoko uskladiščena človeška dediščina, namenjena le predanim iskalcem. Čarovnike mi je naslikal kot nekakšne globokomorske potapljače, ki so jo zahtevali nazaj, ne da bi pravzaprav vedeli zanjo.

Rekel je, da so ti čarovniki začeli vztrajno in dosledno sestavljati in povezovati nekatere gibe, ki so se jih spomnili. Njihovo prizadevanje je bilo poplačano. Zmogli so poustvariti gibe, o katerih so menili, da so samodejni odzivi telesa v stanju povišane zavesti. Uspeh jih je spodbudil, zato so sčasoma poustvarili stotine gibov, ki so jih izvajali, ne da bi jih poskusili razvrstiti v razumljive e Mislili so, da jih v stanjih povišane zavesti telo samodejno izvaja, in verjeli so v silo, ki brez posredovanja njihove volje usmerja njihov učinek.

Značilnosti teh odkritij so don Juana popeljale k prepričanju, da so bili starodavni čarovniki izredni ljudje, kajti gibi, ki so jih bili odkrili, niso bili nikoli enako razodeti sodobnim šamanom, ki so prehajali v stanja povišane zavesti. Mogoče je to zato, ker se sodobni šamani tako ali drugače učijo kretenj vnaprej, zlasti od svojih prednikov, mogoče pa je tudi res, da so imeli stari čarovniki več energijske mase.

"Kaj misliš s tem, da so imeli več energijske mase, don Juan`?" sem ga vprašal. "So bili večji?" "Mislim, da telesno niso bili večji," je odvrnil, "energijsko pa so jih vidci zaznavali v podolgovati obliki. Govorili so o svetlobnih jajcih. Nikoli v življenju nisem videl svetlobnega jajca. Videl sem le svetlobne krogle. Torej je mogoče domnevati, da je človek, ko je prehajal iz roda v rod, postopoma zgubljal svojo energijsko maso."

Don Juan mi je pojasnil, da je vesolje, kot ga zaznava videc, sestavljeno iz neskončnega števila energijskih polj. Očesu vidca se kažejo kot svetlobne niti, ki se iztezajo na vse strani. Don Juan je dejal, da se te niti križajo tudi v svetlobnih kroglih, kar ljudje pravzaprav smo, in da je povsem razumno domnevati, da so bili nekdanji ljudje, ki so bili podolgovate oblike, precej višji od krogle. Energijska polja, ki so se nekoč dotikala ljudi na vrhu .svetlobnega,jajca, se jih sedaj, ko so svetlobne krogle, ne dotikajo več. Po don Juanovem mnenju je to znak, da so zgubili tisto energijsko maso, ki je

bila odločilna za prepoznavo skritega zaklada: magičnih kretenj.

"Zakaj se te kretnje starih vračev imenujejo magične, don Juan?" sem ga povprašal.

"Ne gre le za to, da se imenujejo magične," je rekel, "marveč so zares magične. Njihovega učinka ni mogoče pojasniti z običajnimi razlagami. Ti gibi niso zgolj telesne vaje ali drže, temveč so resnični poskusi, da bi dosegli izpopolnjeno stanje biti.

Magija gibov," je nadaljeval, "je v pretanjeni spremembi, ki jo je mogoče zaznati med izvajanjem gibov. Gre za prehodno lastnost, ki jo vnašajo v telesno in umsko stanje, za nekak sij, svetlobo v očeh. Pretanjena sprememba je dotik duha. Zdi se, kakor da bi z gibi na novo vzpostavili zanemarjeno vez s silo, ki nas ohranja pri življenju."

Razlago je poglobil z dodatnim razlogom, iz katerega se te kretnje imenujejo magične: šamani, ki jih izvajajo, nekako preidejo na drugo raven zaznave, in zato v stanja biti, v katerih lahko občutijo svet na neopisljive načine.

"Zaradi te lastnosti, zaradi te magije," je dejal don Juan, "ne gre izvajati kretenj kot nekakšnih vaj, marveč kot prizivanje moči."

"Toda ali jih je moč dojemati kot telesne gibe, čeprav so jih nekaj razumeli drugače?" sem vprašal.

"Lahko jih izvajaš, kakor hočeš," je odgovoril don Juan. "Magične kretnje širijo zavest, ne glede na to, kako jih razumeš. Razumno bi jih bilo sprejeti kot tisto, kar pravzaprav so: magične kretnje, ki izvajalcu pomagajo, da sname masko podružbljenja."

"Kaj je maska podružbljenja?" sem vprašal.

"Lažni lesk, ki ga branimo in za katerega umiramo," je dejal. "Lažni lesk, ki ga pridobimo v svetu. Tisti, ki nam onemogoča, da bi razvili vse svoje zmožnosti. Tisti, ki nam vsiljuje prepričanje, da smo nesmrtni. Te kretnje prežema namera tisoče čarovnikov. Izvajanje, pa čeprav nenamerno, zaustavi um."

"Kaj naj to pomeni, da zaustavi um?" sem vprašal.

"Vse naše početje na tem svetu," je rekel, "prepoznavamo in opredeljujemo tako, da ga preoblikujemo v nize stvari, ki jih povezuje skupen namen. Beseda vilice na primer, ti hipoma prikliče v spomin še žlico, nož, namizni prt, prtiček, krožnik, skodelico in krožniček, kozarec vina, čili z mesom, pojedino, rojstni dan, praznik. V nedogled bi lahko našteval stvari, povezane z nekim namenom. Vse naše početje je tako nanizano. Pri čarovnikih je nenavadno prav to, da vidijo, kako so vsi ti nizi sorodnosti, vsi ti nizi stvari, ki jih prepleta namen, povezani s človekovo zamislijo, da so stvari nespremenljive in večne, kot je Božja beseda."

"Res ne razumem, don Juan, zakaj vnašaš Božjo besedo v to razlago. Kaj ima Božja beseda opraviti s tem, kar mi skušaš pojasniti?"

"Vse!" me je zavrnil. "Zdi se, da umsko dojemamo vesolje kot nekakšno Božjo besedo: absolutno in nespremenljivo. Tako se vedemo. Globoko v umu je nekakšna kontrolna priprava, ki nam ne dovoljuje, da bi se ustavili in spoznali, da Božja beseda, kot jo sprejemamo in verujemo vanjo, pripada mrtvemu svetu. Po drugi strani pa je živi svet v nenehnem pretakanju. Giblje se. Spreminja. Preusmerja.

Najabstraktnejši razlog za magičnost teh čarovniških kretenj," je nadaljeval, "pa je v tem, da se tisti, ki jih izvaja, zave, da je vse zgolj tok, ne pa nepretrgana veriga medsebojno sorodnih predmetov. In če se vse v veselju pretaka, je ta tok mogoče ustaviti. Lahko ga zajezimo in ustavimo ali preusmerimo."

Ko je don Juan pojasnjeval prerazporejanje, je dejal, da so ljudje, ki jih videc zaznava kot skupek energijskih polj, zapečatenene energijske enote z določenimi mejami, ki preprečujejo vstop ali izhod energije. Energija znotraj tega skupka energijskih polj je zato vse, na kar lahko računa posameznik.

"Ljudje se po naravi nagibajo k temu," je dejal, "da odrivajo energijo od

središč življenjske sile, ki ležijo na desni strani telesa tik pod rebri ob jetrih in žolčniku, na levi strani telesa tik pod rebri ob vranici in trebušni slinavki, na hrbtu tik za sprednjima središčema ob ledvicah in tik nad njimi ob nadledvičnih žlezah, v spodnjem delu vratu v točki V, ki jo oblikujeta grodnica in ključnica, ženske pa imajo tudi središče tik ob maternici in jajčnikih."

"Kako ljudje odrivamo to energijo, don Juan?" sem vprašal.

"S skrbmi," je odvrnil. "Tako, da klonimo pod stresom vsakdanjika. Pritisk vsakodnevnih dejanj utruje telo."

"In kaj se zgodi s to energijo, don Juan?" sem vprašal.

"Zbira se na obodu svetlobne krogle," je rekel, "včasih v taki količini, da oblikuje nekakšno debelo, skorjasto plast. Magične kretnje delujejo na celotnega človeka - tako na snovno telo kot na skupek energijskih polj. Pretresejo energijo, nakopičeno v svetlobni krogli, in jo vrnejo v snovno telo. Magične kretnje učinkujejo na telo kot na snovno entiteto, ki trpi zaradi razpršene energije, in na telo kot na energijsko entiteto, ki zmore prerazporediti to razpršeno energijo.

Energija, ki se nakopiči na obodu svetlobne krogle," je nadaljeval, "tista torej, ki ni prerazporejena, je povsem nekoristna in neuporabna. Presežek pritajene energije je zares strašljiv, saj je ni mogoče praktično uporabiti. Kot da bi se znašel v puščavi in umiral od žeje, čeprav prenašaš vodo v posodi, ki je ne moreš odpreti, ker nimaš orodja. In v tej puščavi ni nobenega kamna, s katerim bi jo razbil.

Magične kretnje so magične prav zato, ker vračajo energijo, ki se je nabrala na obodu, v središča življenjske sile, zato izvajalci občutijo ugodje in telesno čilost. Preden so čarovniki don Juanove veje zatavali v pretirano obredje, so oblikovali temelje tega prerazporejanja. Imenovali so jih nasičenost, kar pomeni, da so preplavili svoje telo z obilico magičnih kretenj. Sili, ki nas povezuje, so omogočili, da jih vodi in sproži z njimi najboljšo prerazporeditev energije."

"Hočeš reči, don Juan, da vsakič, ko pokaš s sklepi, ali vsakič, ko te poskušam posnemati, pravzaprav prerazporejava energijo?" sem ga vprašal ob neki priložnosti, ne da bi hotel zveneti porogljivo.

"Z vsako magično kretnjo," mi je potrdil, "dejansko spreminjamo temeljno zgradbo svojega bitja. Energija, ki je običajno nasedla na obodu, se sprosti in začne prodirati v vrtnice življenjske sile v našem telesu. Le s pomočjo te priklicane energije lahko postavimo jez, mejo, ki zaustavi sicer nezadržljiv in vselej škodljiv pretok."

Prosil sem ga, naj mi navede kak primer zaježitve tega škodljivega toka, kot ga je imenoval. Rekel sem mu, da bi ga rad umsko vizualiziral.

"Povedal ti bom primer." je dejal. "Pri moji starosti na primer bi moral biti žrtev visokega krvnega pritiska. Zdravnik bi ob pogledu name hipoma domneval, da sem star Indijanec, ki ga mučijo skrbi, frustracije in podhranjenost; nasledek bi bil seveda povsem pričakovan in predvidljiv visok krvni pritisk: logičen sklep pri moji starosti.

Pa nimam nobenih težav zaradi visokega krvnega pritiska," je nadaljeval, "a ne zato, ker bi bil močnejši od povprečnega človeka ali ker bi imel drugačne gene, marveč zato, ker je moje telo z magičnimi kretnjami prebilo vedenjske vzorce, katerih posledica je visok krvni pritisk. Zagotavljam ti, da vsakič, ko po izvedeni magični kretnji počim s sklepi, zavrem tok pričakovanih in vedenja, ki bi se sicer očitno kazali v visokem krvnem pritisku, značilnem za mojo starost.

Naslednji primer, ki ti ga lahko navedem, je gibkost mojih kolen," je nadaljeval. "Nisi opazil, koliko prožnejši sem od tebe? Pravi otrok sem, kar zadeva gibljivost mojih kolen. Z magičnimi kretnjami zajezim tok vedenja in telesnosti, zaradi katerega ima_{jo} stari moški in ženske toga kolena."

Eden najbolj zoprnih občutkov, kar sem jih kdaj zaznal, je izviraj iz spoznanja, da je don Juan Matus neskončno mlajši od mene, čeprav bi bil lahko moj ded. V primerjavi z njim sem bil tog, dogmatičen, enoličen. Bil sem senilen, medtem ko je bil don Juan svež, iznajdljiv, gibek, domiseln. Skratka, čeprav sem bil mlajši po letih, nisem premogel njegove mladosti. Ni nujno- da mlada leta pomenijo mladost, mi je zadovoljno pojasnjeval, in nikakor ne izključujejo senilnosti. Če bi pazljivo in nepristransko opazoval svoje vrstnike, je poudaril, bi se zagotovo strinjal z njim, da so zaradi bebavega ponavljanja senilni že pri dvajsetih.

"Kako je mogoče, don Juan," sem vprašal, "da si lahko mlajši od mene?" "Ker sem obvladal svoj um," je rekel in široko razprl oči v začudenosti. "Nimam uma, ki bi mi govoril, da je prišel čas za starost. Ne spoštujem dogovorov, pri katerih nisem sodeloval. Zapomni si: čarovniki ne govorijo v prazno, ko pravijo, da ne spoštujejo dogovorov, pri katerih niso sodelovali. Starostne nadloge so eden takih dogovorov."

Dolgo sva molčala. Imel sem občutek, da don Juan čaka na učinek svojih besed. Moj očitno dvojni odziv je dodatno razdiral, kar sem dojemal kot svojo psihološko enotnost. Na eni ravni sem silovito zavračal nesmisle, ki ga je ubesedil don Juan; na drugi pa si nisem mogel kaj, da ne bi pripoznal pravilnosti njegovih pripomb. Bil je star, pa vendar sploh ni bil star. Bil je veke mlajši od mene. Bil je prost vseh obremenjujočih miselnih vzorcev in navad. Taval je po neverjetnih svetovih. Bil je svoboden, medtem ko sem jaz tičal v ječi napornih miselnih vzorcev in navad, malenkostnih in jalovih razmišljanj, ki sem jih zgolj prevzel, kot sem tedaj prvič začutil.

Ob drugi priložnosti sem prosil don Juana, naj mi pojasni nekaj, kar me je že dolgo mučilo. Trdil je, da so starodavni čarovniki odkrili magične kretnje, nekaj skrit zaklad, ki čaka na človekovo odkritje. Hotel sem vedeti, kdo naj bi mu ga bil pripravil in skril. Edini odgovor, ki mi je prišel na misel, je izhajal iz moje katoliške vzgoje. Pomislil sem, da je to storil Bog ali angel varuh ali Sveti Duh.

"Ni bil Sveti Duh," je dejal, "ki je svet samo zate, saj si prikriti katoličan. In zagotovo ni bil Bog, dobro misleči Oče, kot razumeš Boga. Tudi boginja ne, skrbna mati, ki naj bi bdela nad človeškimi zadevami, kot mislijo mnogi. Gre za neosebno silo, ki čuva neskončno stvari za tiste, ki si jih drznejo iskati. To je sila v veselju, kot sta svetloba in težnost, dejavnik, ki drži stvari skupaj, vibracijska sila, ki združuje skupke energijskih polj, kar ljudje pravzaprav so, v zgoščene, vezljive enote. Ta sila vibracije je dejavnik, ki energiji ne dopušča vstopati v svetlobno kroglo ali izstopati iz nje.

Čarovniki stare Mehike," je povzel, "so verovali, da je izvajanje magičnih kretenj edini dejavnik, ki pripravlja in vodi telo v transcendentno potrditev obstoja te združevalne sile." Don Juanove razlage so me navedle na misel, da je vibracijska sila, o kateri je govoril, sila, ki združuje naša energijska polja, na videz podobna dogajanju, ki naj bi po opisu sodobnih astronomov potekalo v jedru vesoljskih galaksij. Menijo, da je v njih sila neprecenljive moči, ki ohranja zvezde in galaksije na mestu, kjer so. Ta sila, imenuje se "črna luknja", je teoretska zamisel, ki se zdi najrazumnejša razlaga za pojav, da zvezde, gnane od lastne rotacijske hitrosti, ne odletijo s svojega mesta v vesolje.

Stari čarovniki so vedeli, je dodal don Juan, da ljudi, ki so jih videli kot skupke energijskih polj, ne ohranja skupaj kak energijski ovoj ali energijske vezi, marveč nekakšna vibracija, ki oživlja in umešča vse v vesolju. Pojasnil je, da so ti čarovniki s svojimi praksami in disciplino polno ozavestili to vibracijsko silo, nato pa tako večje ravnali z njo, da so njihova dejanja prešla v legende in mite, ki obstajajo le v obliki pravljic. Ena od zgodb o starih čarovnikih govori, da so z usmerjanjem polne

zavesti na namero te sile lahko razkrojili svojo snovno maso.

Don Juan je dejal, da nikoli niso bili povsem zadovoljni z rezultatom tega dosežka, čeprav so dejansko zmogli zlesti skozi šivankino uho, če je bilo potrebno. Nezadovoljni so bili zato, ker se je z razkrojem mase razblinila tudi njihova sposobnost delovanja. Preostala jim je le možnost pričanja dogodkom, pri katerih pa niso mogli sodelovati. Razočaranje, ki je bilo posledica te nesposobnosti delovanja, se je po besedah don Juana sprevrglo v hudo pomanjkljivost: v pravo obsedenost, ki je izhajala iz njihove konkretnosti, da bi razkrili naravo te vibracijske sile, jo upravljali in obvladovali. Goreče so si želeli delovati iz stanja brez mase, podobnega duhu, kar je po don Juanovih besedah povsem neizvedljivo. Sodobni praktiki, kulturni dediči starodavnih čarovnikov, so spoznali, da ni mogoče izkoriščati vibracijske sile in imeti maso obenem, zato so izbrali razumno alternativo: ozavestiti to silo z edinim namenom, da bi iz vedenja črpali pretanjenost in dobro počutje.

"Edini dopustni trenutek," mi je nekoč zaupal don Juan, "v katerem sodobni čarovniki uporabijo to združevalno silo vibracij, je tisti, v katerem izgorijo navznoter, ko pride njihov čas, da zapustijo ta svet. Preprosto in zlahka usmerijo svojo absolutno in popolno zavest na vezno silo z namero, da bodo izgoreli, in že jih ni več, odnese jih kot piš vetra."

Prva skupina: **Središče za odločanje**

Osrednja tema pogovora starodavnih mehiških vračev, pa tudi vračev don Juanove veje, je bilo središče za odločanje. Glede na dejanske nasledke prizadevanj so bili prepričani, da je na človeškem telesu točka, ki je ključna za odločanje, **točka V** mesto vrh grodnice tik pod vratom, kjer se stikata ključnici v obliki črke V. Posebna vrsta energije v tem središču je razredčena in izjemno pretanjena, tako da je šamani ne znajo opredeliti. Kljub temu pa so docela prepričani, da je moč čutiti njeno navzočnost, pa tudi njene učinke. Verujejo, da je že v prvih letih življenja potisnjena iz središča in se nikoli ne vrne vanj. **Ljudje so zato oropani sposobnosti za odločanje**, ki je morda pomembnejša od vse preostale energije v drugih središčih.

Ko je Don Juan govoril o odločanju, je izrazil precej ostro mnenje čarovnikov svoje veje. Po stoletnih opazovanjih so prišli do sklepa, da ljudje niso sposobni odločanja, zato so ustvarili družbeni red: velikanske institucije, ki prevzemajo odgovornost za odločanje. Dopusčajo jim, da odločajo namesto njih, sami pa zgolj uresničujejo odločitve, ki se tičejo tudi njih.

Točka **V** tik pod vratom je po mnenju starodavnih šamanov izjemno pomembno mesto, zato so se je zelo poredko dotikali z rokami; če pa so se, je bil dotik obreden in vselej ga je s kakim predmetom izvedel kdo drug. Uporabljali so zloščene koščke trdega lesa ali živalskih kosti. Ponavadi je bil to zaobljen konec kosti, ki se je povsem prilegal votlinici tik pod vratom. S kostmi ali kosi trdega lesa so pritiskali na obod vdolbine. Predmete so uporabljali, čeprav redkokdaj, za samomasažo ali nekakšno sodobno akupresuro.

Kako so odkrili, da je votla točka središče za odločanje?" sem nekoč vprašal don Juana. "Sleherno energijsko središče v telesu," je odvrnil, "je žarišče energije; **nekakšen energijski vrtnec**, podoben lijaku. Čarovnik, ki strmi vanj, vidi, kako se vrtniči v nasprotni smeri urnega kazalca. Moč posamičnega vrtnice je odvisna od sile vrtenja. Če se komaj zaznavno vrtniči, pomeni, da je središče izčrpano in oropano energije. Starodavni čarovniki," je nadaljeval don Juan, "ki so preiskovali telo z očesom vidca, so opazili te vrtnice. Zbudili so jim veliko radovednost, zato so naredili nekaj zemljevidov teh energijskih središč."

"Pa je v telesu veliko teh središč?" sem ga vprašal.

"Na stotine," je odgovoril, "če ne na tisoče. Lahko bi rekli, da je človek zgolj skupek tisoče vrtečih

vrtnicev; nekateri so tako majhni kot luknjice od vboda igle, a zelo pomembne luknjice. Večina teh vrtnicev prevaja energijo, ki se prosto pretaka skozi njih, lahko pa tudi zastane v njih. Šest vrtnicev je večjih, tako da zaslužijo posebno obravnavo, saj so središča življenja in vitalnosti. Energija nikoli ne obteži v njih, žal pa se komajda vrtijo zaradi pičle zaloge energije."

Don Juan je pojasnil, da ta velika središča življenjske sile ležijo v šestih predelih telesa. Naštel jih je po pomembnosti, ki so jim jo pripisali šamani.

Prvo je na področju jeter in žolčnika;

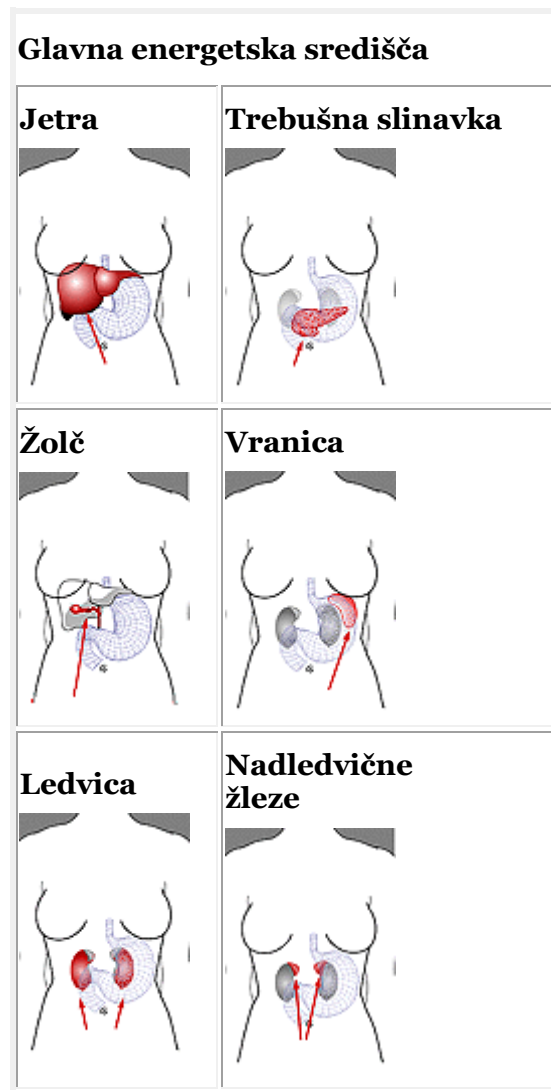
drugo na področju vranice in trebušne slinavke,

tretje na področju ledvic in nadledvičnih žlez;

četrto v votli točki tik pod vratom na sprednjem delu telesa;

šesto leži na temenu.

Peto središče imajo samo ženske. Po don Juanovih besedah vsebuje posebno vrsto energije, ki čarovnikom zbuja vtis pretočnosti. Imajo ga le nekatere ženske in zdi se, da služi kot naravno cedilo, ki preceja odvečne vplive.

Šesto središče na temenu je don Juan opisal bolj kot nekakšno posebnost in nikakor ni hotel govoriti o njem. **Dejal je, da ni okrogel energijski vrtnec, podoben drugim, marveč niha naprej in nazaj; njegovo gibanje spominja na bitje srca.**

"Zakaj je energija v tem središču tako drugačna, don Juan?" sem ga vprašal.

"Šesto središče energije," je pojasnil, "pravzaprav ne pripada človeku. Ljudje smo nekako oblegani, veš. Središče si je prilastil neki zavojevalec, neviden ropar, ki ga je mogoče premagati le z jačanjem drugih središč." "Pa ta občutek, da smo zavojevani, ni malce paranoičen, don Juan?" sem vprašal.

"Mogoče zate, gotovo pa ne zame," je odgovoril. "Jaz vidim energijo, zato vidim, da se energija vrh glave ne pretaka kot energija v drugih energijskih središčih. Odvratno in tuje niha naprej in nazaj. Vidim tudi, da pri čarovnikih, ki jim je uspelo premagati um ali tujo napeljavo, kot ga imenujejo, preide v enak pretok kot v drugih središčih."

Don Juan je vsa leta mojega vajeništva odločno zavračal pogovor o šestem središču. Tudi ob tej priložnosti, ko mi je pojasnjeval središča vitalnosti, je grobo odklonil moje vztrajno povpraševanje in spregovoril o četrtem središču ali središču za odločanje. "Za četrto središče," je dejal, "je značilna posebna energija, ki jo videc zaznava kot izjemno prosojno in za katero bi lahko rekli, da spominja na vodo; tako židka je, da je podobna tekočini. Tekoči videz te posebne energije je znak cedilne lastnosti središča za odločanje. Preceja energijo, ki doteka vanj, in izvleče iz nje le tekočinasti vidik. Lastnost tekočnosti je nespremenljiva in dosledna značilnost tega središča. Čarovniki ga imenujejo tudi vodno središče.

Vrtenje energije v središču za odločanje je najšibkejše od vrtenja vseh središč," je nadaljeval. "Zato človek redkokdaj sprejme kakšno odločitev. Čarovniki vidjo, da središče oživi po izvajanju nekaterih magičnih kretenj, saj se po njih lahko po mili volji odločajo, čeprav dotlej še pomislili niso na to."

Don Juan je odločno poudarjal dejstvo, da so starodavni mehiški vrači čutili odpor, malone fobijo, do dotikanja votle točke tik pod vratom. Edino sprejemljivo delovanje nanjo je bila uporaba magičnih kretenj, ki ji vračajo in krepijo razpršeno energijo in postopoma odstranjujejo omahljivo odločanje, porojeno iz naravne energijske razpršenosti - nasledka naravne obrabe vsakdanjega življenja.

"Človek, ki ga zaznavamo kot skupek energijskih polj," je dejal don Juan, "je trdna in zapečaten enota, v katero ni moč vbrizgati energije, tista, ki je v njem, pa ne more izteči. Občutek izgubljanja energije, ki ga včasih zaznavamo, je posledica odgnane energije, razpršene iz petih velikih središč življenja in vitalnosti. Občutek porasta energije pa gre pripisati prerazporejanju predhodno razpršene energije iz teh središč. Lahko bi rekli, da se energija ponovno naseli v petih središčih življenja in vitalnosti."